

Áttűnések

Feleségemnek

Arcodban mennyi arc
nézem
s van hogy nem mai arcodat látom
s van hogy a mostaniban
minden korábbi arcod benne látom
Áldott egymásnak megtartó gazdagodás
A játékos: erdő tisztásán gidák kergetőznek
s levelek lebegő árnya játszik az avaron a napsugárral
Vonagló viaszarc: fél-halálad után
A lázban didergő:
fogaid zenéje mint a jégkopogás
A sáros mődön orcádra estél
s nyüszítve sírtál
Egy könnycsepp arcodon:
az égen felhőske fut át
s egy csepp az ablakodra hull
Arcod könnyesen:
fellegből sűrű zápor
vízfátyol az üvegen
s nem látod milyen gazdag a világ
sem én hogy mit rejtenek szobáid
Szégyenem: a foltos
amikor megütöttelek
A görcsben rángó:
így ráng a villám
Anyasírató arcod:
őzgida sír anyja teteme fölött
s nem sejti
hogy már önnön tetemét siratja
Az asszonyi:
forró záportól mámoros déli rét
csobogásban
s fölötte nap és szivárvány
A magzatváró:
erdős domb
kincsét hallgatag örzi
s magába figyel
Kisanya-arcod:
füvecskéje fölé
párákból odahajló madonna-reggel
mennyeitől átsugárzott

s hangja az övéihez bűvó esti anyamadáré
Gyanakvó arcod:
szörnyű arc
Mélyről morajlik mint a lét
s magát emészelve pusztít
Alvó arcod:
egymásba hajló szirmok zárt kehely
benne szunnyad a méz az illat
s benne a bogár
lassúbb benne a nedv
s lelassul benne a halál
A kacagó:
mélyről szökik föl a gejzír hatalmasan
vakít s még forrón bugyborékol
színes sziporkák válnak ki belőle
s mirjád szilánkra dobják szét a fényt
minden szilánkja más-más fényt mutat
s könnyebb lesz tőle a levegő
A merev:
dermedt mező
átfagyott tavak szürke fény
Az ideges:
a lomb remeg így vibráló levegőben
vihar előtt
A fáradt:
elsúlyosult lombok hónapos eső után

TORNAI JÓZSEF

Ha nem volna népdal

Ha nem volna népdal,
 ülnék beszögelt szájjal,
 szemem lézer-sugara
 megolvasztana
 egy csillagot
 ötvenezer fényévre Magyarországtól.
 Fáznék
 és mezítláb indulnék el a jeges,
 bomba-rühös földön,
 hogyan anyámat megtaláljam,
 Ő csak nézne rám:
 arca sáros,